

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera, a soudců Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **Spolek přátel Krušnohoří**, IČO: 07283946
sídlem Mníšek 260, 435 43 Nová Ves v Horách

proti
žalovanému: **Městský úřad Litvínov**
sídlem náměstí Míru 11, 436 01 Litvínov

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, kterou se žalobce domáhá vydání rozhodnutí v řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. OSÚ/1360/2020/HUG/3404,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 15. 5. 2024 na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat meritorní rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. OSÚ/1360/2020/HUG/3404, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci rozsudku. Současně žalobce požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že dne 6. 2. 2020 podal žádost o určení právního vztahu podle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), týkající se platnosti umístění stavby Větrný park Mníšek na parcelách č. XA, XB, XC a dalších v katastrálním území X (dále jen Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

„stavba“), na základě územního rozhodnutí vydaného dne 16. 7. 2009, č. j. SÚ/ÚR/55308/2008/REA (dále jen „územní rozhodnutí“), vydaného na základě žádosti stavebníka E.E., a.s., IČO: 27274306, se sídlem v Litvínově. Podáním žádosti zahájil žalovaný správní řízení, vedené pod sp. zn. OSÚ/1360/2020/HUG/3404.

3. Žalovaný dne 17. 6. 2020 vydal osvědčení č. j. MELT/41578/2020/OSV, dle kterého územní rozhodnutí o umístění stavby, které nabylo právní moci a stalo se vykonatelným dne 3. 5. 2010, je pravomocným, vykonatelným a platným rozhodnutím (dále jen „osvědčení“). Následně usnesením ze dne 19. 6. 2020, č. j. MELT/42210/2020/Za, žalovaný zastavil předmětné řízení z důvodu, že se žádost stala zjevně bezpředmětnou. Proti tomuto usnesení se žalobce odvolal. O jeho odvolání rozhodl Krajský úřad Ústeckého kraje (dál jen „krajský úřad“) rozhodnutím ze dne 16. 10. 2020, kterým potvrdil usnesení žalovaného o zastavení řízení.
4. Žalobce dále uvedl, že proti rozhodnutí o zastavení řízení i proti osvědčení podal postupně dvě správní žaloby ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (vedené pod sp. zn. 16 A 129/2020 a 16 A 92/2020). Soud oběma žalobám dne 22. 2. 2023 vyhověl, rozhodnutí o zastavení řízení zrušil, věc vrátil krajskému úřadu k dalšímu projednání a osvědčení prohlásil za nezákonný zásah.
5. Žalobce sdělil, že dne 18. 9. 2023 podal žádost o ochranu před nečinností žalovaného ke krajskému úřadu. Následně dne 26. 10. 2023 obdržel od krajského úřadu „*Sdělení k návrhu na vydání opatření proti nečinnosti*“, kterým mu nebylo vyhověno, ačkoliv krajský úřad konstatoval, že „*stavební úřad nevyřídil Vaši žádost ze dne 06.02.2020 v zákonné lhůtě a byl tedy nečinný*“, avšak uzavřel, že „*vydáním výše zmíněného usnesení ze dne 05.10.2023 (pozn. soudu: o zrušení osvědčení) nečinnost zhojil a krajský úřad tudíž neshledal důvod pro postup podle § 80 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád.*“ Poznamenal, že jelikož se jednalo pouze o sdělení, nemohl proti němu podat odvolání.
6. Oznámením ze dne 13. 11. 2023 žalovaný žalobci sdělil, že pokračuje v řízení a stanovil lhůtu pro vyjádření k podkladům rozhodnutí. Jedná se doposud o poslední úkon, který žalovaný v pokračujícím řízení vůči němu učinil. Z tohoto důvodu dne 2. 4. 2024 podal další žádost o ochranu před nečinností žalovaného ke krajskému úřadu. Do dne podání žaloby však neobdržel žádnou reakci. Podotkl, že na základě předchozího právního názoru Krajského soudu v Ústí nad Labem záměrně vyloučil možnost, aby stavební úřad vydal ve věci osvědčení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že žalobce shrnul a popsal jednotlivé kroky žalovaného přesně a věcně správně. Sdělil, že se podrobně zabývá každou jednotlivou kauzou, rozhoduje podle svých personálních a časových možností, ale bohužel u této kauzy je problematika pro pracovníky žalovaného tak náročná, a to s ohledem na obsahovou náročnost spisu, že se nepodařilo dodržet správní lhůty pro její vyřízení. Žalovaný dále uvedl, že rozhodnutí na základě žádosti žalobce ve věci určení právního vztahu bylo dne 24. 6. 2024 vydáno.

Replika žalobce

8. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že žalovaným vydané rozhodnutí na první pohled vypadá jako rozhodnutí o žádosti žalobce, avšak při bližším zkoumání je zřejmé, že se jedná o rozhodnutí o žádosti jiného spolku. Dodal, že žalovaný tedy o jeho žádosti dosud

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nerozhodl, a to buď proto, že rozhodl o cizí žádosti, případně proto, že je rozhodnutí nicotné z důvodu vnitřní rozpornosti.

Další podání žalobce

9. V podání ze dne 28. 7. 2024 žalobce uvedl, že obdržel opravné rozhodnutí ze dne 26. 6. 2024, č. j. MELT/53735/2024. Žalobce měl za to, že se nejedná o opravné rozhodnutí z důvodu nesprávnosti dle § 70 správního řádu. Sdělil, že on a Občanské sdružení pro rozvoj Mníšku mají velmi podobnou náplň činnosti a oba aktivně bojovali proti záměru Větrný park Mníšek. Není tak zřejmé, kdo konkrétně byl žadatelem, tedy zdali i občanské sdružení nepodalo podobnou žádost jako žalobce. Poznamenal, že rozhodnutí správního orgánu musí být samonosné, přičemž z výrokové části musí být zřejmé kdo je žadatelem a v jaké věci bylo rozhodnutí učiněno. Dle žalobce nelze za zřejmou nesprávnost považovat kompletní označení jiného existujícího subjektu zejména tehdy, pokud se i tento subjekt ve věci aktivně angažuje. Z tohoto důvodu je rozhodnutí nicotné pro vnitřní rozpornost. Žalobce podotkl, že postupem podle § 70 správního řádu nelze změnit meritum rozhodnutí v tom, že správní orgán zamítá jinou žádost jiného existujícího subjektu, který má v dané věci své zájmy. Žalobce označil rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2024, č. j. MELT/52133/2024, za nicotné, tedy jako by vůbec nebylo vydáno. Za nicotné rovněž označil i opravné rozhodnutí, neboť nelze opravit rozhodnutí, které nebylo vydáno. Dodal, že jednáním žalovaného se necítí být uspokojen.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
11. Soud připomíná, že žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
12. Z práve uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen těch rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správního orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání takových rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. Dále je třeba mít na paměti, že v řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být na žádost žalobce vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobci vyhovět.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. Z obsahu předložené spisové dokumentace soud zjistil, že žalobce dne 6. 2. 2020 dodal do datové schránky žalovaného žádost o určení právního vztahu – územní rozhodnutí Větrný park Mníšek z roku 2009, která byla zaevidována pod sp. zn. OSÚ/1360/2020/HUG/3404. Dne 17. 6. 2020 vydal žalovaný osvědčení č. j. MELT/41578/2020/OSV-31, kterým osvědčil, že územní rozhodnutí je pravomocným, vykonatelným a platným rozhodnutím. Žalovaný současně usnesením ze dne 19. 6. 2020, č. j. MELT/44210/2020-Za-32, řízení o žádosti žalobce ze dne 6. 2. 2020 zastavil, neboť žádost se stala zjevně bezpředmětnou. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, které krajský úřad, jakožto nadřízený správní orgán, rozhodnutím ze dne 16. 10. 2020, č. j. KUUK/156911/2020, zamítl a usnesení žalovaného potvrdil.
14. Proti rozhodnutí krajského úřadu podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem. O této žalobě rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 22. 2. 2023, č. j. 16 A 129/2020-88, kterým zrušil rozhodnutí krajského úřadu ze dne 16. 10. 2022, č. j. KUUK/117106/2020/13, i rozhodnutí Městského úřadu Litvínov ze dne 19. 6. 2020, MELT/42210/2020/Za, a věc vrátil krajskému úřadu k dalšímu řízení. Následně žalovaný usnesením ze dne 5. 10. 2023, č. j. MELT/86158/2023, osvědčení ze dne 17. 6. 2020 zrušil pro rozpor s právními předpisy. Dne 13. 11. 2023 pak vydal žalovaný oznámení o pokračování řízení a účastníkům řízení stanovil lhůtu 30 dnů k vyjádření k podkladům rozhodnutí.
15. Jelikož měl žalobce za to, že žalovaný byl ve věci nečinný, podal dne 2. 4. 2024 u krajského úřadu, tj. u nadřízeného správního orgánu žalovaného, návrh na provedení opatření proti nečinnosti. Krajský úřad zaslal dne 8. 4. 2024 žalovanému žádost o vyjádření, na kterou žalovaný reagoval vyjádřením ze dne 14. 5. 2024, které bylo krajskému úřadu doručeno dne 27. 5. 2024. O návrhu žalobce rozhodl krajský úřad pokynem ze dne 11. 6. 2024, č. j. KUUK/086743/2024, kterým přikázal žalovanému vydat rozhodnutí o žádosti žalobce do 15 dnů ode dne doručení tohoto pokynu. Pokyn byl žalovanému doručen dne 11. 6. 2024.
16. Soud předně podotýká, že v daném případě neshledal, že by žalobce nebyl aktivně legitimován k podání žaloby, a to s ohledem na skutkové a právní okolnosti případu. Rovněž tak soud neshledal naplnění podmínek, aby předmětnou žalobu z jiných důvodů odmítl, popř. řízení o ní zastavil. V daném případě žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředek ochrany proti nečinnosti, neboť dne 2. 4. 2024 podal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného ke krajskému úřadu, o které však bylo rozhodnuto až dne 11. 6. 2024. Lhůta k vyřízení žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti je podle § 80 odst. 6 ve spojení s § 71 odst. 3 správního řádu stanovena na 30 dnů (resp. až na 60 dnů). Z výše uvedeného je zřejmé, že se žalobce na soud obrátil s žalobou na ochranu proti nečinnosti dle § 79 a násl. s. ř. s. oprávněně, neboť v okamžiku podání žaloby již uplynulo 60 dnů od podání žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, aniž by bylo o jeho žádosti rozhodnuto.
17. Smyslem žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je však odstranění stavu, kdy správní orgán zůstává nečinný, ačkoli je vzhledem k uplynutí zákonných lhůt povinen vydat rozhodnutí ve věci samé (osvědčení). Podstatným je tedy to, zda ke dni rozhodování soudu trvá v žalobě namítaná nečinnost správního orgánu. Pokud soud ke dni svého rozhodování o žalobě zjistí, že správní orgán v mezidobí vydal žalobou požadované rozhodnutí (a namítaná nečinnost tak odpadla), nemůže nečinnostní žalobě z povahy věci vyhovět.
18. Podstatnou pro projednávanou věc je tedy skutečnost, že žalovaný dne 24. 6. 2024, tj. 40 dní poté, co žalobce podal u zdejšího soudu žalobu, meritorně rozhodl o žádosti žalobce. Žalovaný tedy ve věci ke dni vydání rozhodnutí soudu již není nečinný.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. Žalobce měl však za to, že rozhodnutí ze dne 24. 6. 2024, jakož i opravné rozhodnutí ze dne 26. 6. 2024, jsou nicotná a je potřeba na ně hledět jako by nebyla vydána. Nicotnost předmětného rozhodnutí žalobce spatřoval ve skutečnosti, že v jeho výroku byl jako žadatel označen jiný subjekt nežli žalobce. Tohoto pochybení si byl žalovaný vědom, a proto opravným rozhodnutím ze dne 26. 6. 2024 výrok předmětného rozhodnutí opravil tak, že jako žadatele správně označil žalobce. Tento postup žalovaného však žalobce považoval za nesprávný, neboť se domníval, že tato vada není zřejmou nesprávností a nemůže být opravným rozhodnutím zhojena. Žalobce tedy nadále zastával názor, že o jeho žádosti dosud nebylo rozhodnuto a žalovaný je nadále nečinný.
20. Soud se proto dále zabýval otázkou, zda nesprávné označení žalobce jakožto žadatele ve výroku rozhodnutí ze dne 24. 6. 2024 představovalo zřejmou nesprávnost ve smyslu § 70 správního řádu, která mohla být opravena opravným rozhodnutím
21. Podle § 70 správního řádu opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí.
22. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je možné aplikovat institut opravy zřejmých nesprávností pouze v případě zjevných omylů ohledně údajů, které jsou dostatečně podloženy zjištěními, jež prokazují jejich správné znění. Naopak, není možné měnit vlastní skutková zjištění, na jejichž základě bylo ve věci rozhodnuto, nebo jejich právní posouzení. Nelze připustit, aby se pomocí opravy zřejmých nesprávností měnil vlastní obsah (smysl) opravovaného správního rozhodnutí, protože nejde o opravný prostředek ani o nové rozhodnutí. Institut opravy zřejmých nesprávností slouží pouze k odstraňování různých méně významných překlepů, zkomolenin, k opravám dat, početních či technických chyb, o jejichž existenci a povaze není pochyb. Oprava dle § 70 správního řádu nemůže být použita ke změně vlastních, opravovaným rozhodnutím stanovených, práv a povinností. Vady rozhodnutí, které nenaplní podmínky § 70 správního řádu, lze napravit pouze cestou řádných či mimořádných opravných prostředků (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, č. 2119/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 21. 2. 2019, č. j. 1 Azs 290/2018-23). Obdobné závěry plynou též z nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2003, sp. zn. II. ÚS 237/02.
23. Za zjevnou nesprávnost může být považována pouze chyba, ke které došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveno, a která je každému zřejmá. Zřejmost takové nesprávnosti vyplývá především z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, případně i z jiných souvislostí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2011, č. j. 4 Ads 139/2011-400, jenž se vyjadřoval k obdobně formulovanému § 54 odst. 4 s. ř. s.).
24. Soud v této souvislosti konstatuje, že rozpor výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním znamená nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost, kterou může způsobit i rozporná identifikace účastníka řízení ve výroku a odůvodnění rozhodnutí. V případě natolik intenzivní a závažné zjevné vnitřní rozpornosti, pro niž dochází k faktické neexistenci samotného správního aktu, se jedná o nicotnost (§ 77 odst. 1 správního řádu a též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Afs 262/2020-33). Je však třeba odlišit situaci, kdy lze mít skutečné pochyby o tom, kdo byl účastníkem řízení, resp. kdo je skutečným adresátem daného rozhodnutí, od situace, která nastala i v projednávaném případě, kdy nesprávné označení účastníka řízení je na úrovni zřejmých chyb a nesprávností

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ve smyslu § 70 správního řádu, kterou je možno napravit vydáním opravného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2021, č. j. 8 Ads 128/2020-30).

25. Z rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2024 soud zjistil, že ve výroku rozhodnutí je na str. 1 rozhodnutí jako žadatel skutečně uvedeno Občanské sdružení pro rozvoj Mníšku, z. s. Ve výrokové části na str. 2 napadeného rozhodnutí je však současně uvedeno, že účastníky řízení, na něž se předmětné rozhodnutí vztahuje je Spolek přátel Krušnohoří, tedy žalobce. Žalobce je jako účastník řízení uveden i v záhlaví předmětného rozhodnutí. Rovněž z porovnání výroku předmětného rozhodnutí s jeho odůvodněním je nepochybné, že uvedení nesprávného účastníka řízení v části výroku bylo zřejmou nesprávností. V odůvodnění rozhodnutí konkrétně v odstavci č. 3 byl jako žadatel uveden žalobce, včetně IČO a sídla. Odůvodnění rozhodnutí rovněž obsahuje informace vztahující se k žádosti žadatele ze dne 6. 2. 2020 a jeho podání ze dne 14. 5. 2020 (včetně doslovných citací), jakožto i výlučně k jeho osobě (např. skutečnost, že žadatel nebyl účastníkem územního řízení z roku 2009, neboť v době jeho vydání neexistoval a vznikl až dne 28. 7. 2018).
26. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem je podle soudu evidentní, že šlo toliko o omyl ohledně údaje, jenž je dostatečně podložený zjištěními, jež prokazují jeho správné znění a mají oporu ve spise. Nemohlo být proto nejmenších pochyb o tom, že skutečným a jediným žadatelem uvedeným v předmětném rozhodnutí je právě žalobce, a že právě o jeho žádosti, právech a povinnostech bylo výrokem rozhodováno. Šlo tedy o zřejmou nesprávnost, k jejíž opravě slouží § 70 správního řádu. Žalovaný tedy postupoval zcela v souladu se zákonem, pokud opravným rozhodnutím ze dne 26. 6. 2024, č. j. MELT/53735/2024, opravil výrok rozhodnutí tak, že nově jako žadatele uvedl žalobce. Výše uvedená zřejmá nesprávnost tedy neměla za následek nicotnost rozhodnutí a uvedeným rozhodnutím ze dne 24. 6. 2024, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 26. 6. 2024, bylo rozhodnuto o žádosti žalobce ze dne 6. 2. 2020.
27. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že u žalovaného neshledal ke dni vydání tohoto rozsudku nečinnost ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s., a tudíž předmětnou žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou a výrokem I. rozsudku ji podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
28. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, přičemž žalovaný jejich přiznání ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. prosince 2024

Mgr. Václav Trajer v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.